

— Ами нали азъ казахъ да се не дѣлите отъ групата? Ами ако ви бѣше сгазилъ нѣкой трамвай, какво щѣхме да правимъ тогава, а?

— Е, Цекунъ рече...

Учительтъ треперѣше отъ ядъ. Идваше му да имъ залепи по единъ такъвъ шамаръ, та бузитъ имъ да цѣфнатъ, но размисли малко, овладѣ се и каза съ помекъ тонъ:

— Хайде сега за наказание ще ви оставя тукъ да пазите багажа, а пъкъ другитѣ ще водятъ да гледатъ царския палатъ.

Цекунъ и Данко изправиха глави и тѣй се спогледнаха, сякашъ подсждими се поздравляватъ за леката присѣда. А когато другарчетата имъ излѣзоха, Цекунъ извади голѣма червена топка и така силно я удари по земята, че тя отскочи чакъ до тавана. А после почнаха да я ритатъ. Топката се бие въ пода, плѣска по стениѣ, звънти по стѣклата, тѣ тичатъ унесени. Стаята се задими отъ прахъ, сламеницитѣ се набоклучиха, но тѣ нищо не виждатъ. Забравили и караници, и заповѣди, и дворецъ и всичко. Изведнажъ, обаче, удоволствието имъ бѣ прекъснато. Начумеренъ, училищниятъ слуга сърдито завика отъ вратата:

— Ей, това не е игрище тука! Я навънъ!

— Ама учительтъ ни рече да вардимъ дрехитѣ.

— Айде, айде! Много не се разправяйте!

На Цекунъ и Данко това и трѣбваше. Въ стаята сж като въ затворъ. Изтичаха навънъ — че като почнаха по равния, посипащъ съ пѣськъ дворъ — капнаха отъ умора. Вечеръта другарчетата имъ се върнаха и весело разказваха кжде сж ходили и какво сж видѣли, а тѣ, безъ да ядатъ, като че бѣха се наситили за три дни, легнаха и заспаха като кжпани.

На сутринъта станаха рано и рано събудиха другарчетата си.